

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 335/2014-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza prerokoval prijatú sťažnosť obchodnej spoločnosti DKT SYSTEM, s. r. o., Dargovská 65, Bratislava, zastúpenej advokátkou JUDr. Evou Borovskou, Štefánikova 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 208/2004 v období po právoplatnosti nálezú Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 157/2010-31 z 26. augusta 2010, za účasti Okresného súdu Bratislava II, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti DKT SYSTEM, s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 208/2004 v období po právoplatnosti

nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 157/2010-31 z 26. augusta 2010 porušené boli.

2. Obchodnej spoločnosti DKT SYSTEM, s. r. o., priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré jej je Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava II je p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti DKT SYSTEM, s. r. o., trovy konania v sume 331,12 € (slovom tristotridsaťjeden eur a dvanásť centov) na účet advokátky JUDr. Evy Borovskej, Štefánikova 7, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2013 doručená s'ťažnosť obchodnej spoločnosti DKT SYSTEM, s. r. o., Dargovská 65, Bratislava (ďalej len „s'ťažovateľka“, v citáciách aj „s'ťažovateľ“), zastúpenej advokátkou JUDr. Evou Borovskou, Štefánikova 7, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“, v citáciách aj „porušovateľ“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 208/2004 v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 157/2010-31 z 26. augusta 2010.

Z obsahu s'ťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 9 C 208/2004 (ďalej aj „napadnuté konanie“) sa s'ťažovateľka domáha od obchodnej spoločnosti Generali Poist'ovňa, a. s., Lamačská cesta 3/A, Bratislava (ďalej len „žalovaná“, v citáciách aj „odporca“), zaplataenia určitej finančnej

čiasťky z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla ako úhrady náhrady škody vzniknutej jej z poistnej udalosti.

Sťažovateľka sa v priebehu napadnutého konania viackrát obrátila so sťažnosťou na priet'ahy v konaní adresovanou príslušnému okresnému súdu a následne podala sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy aj ústavnému súdu. Predmetom posudzovania ústavného súdu boli sťažnosti sťažovateľky z 10. marca 2010 a z 12. septembra 2012, ktorými sa na podklade dôvodov v nich uvedených domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 157/2010-12 z 1. apríla 2010 sťažnosť sťažovateľky z 10. marca 2010 v časti týkajúcej sa namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 208/2004 prijal na ďalšie konanie a vo zvyšnej časti ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Následne ústavný súd nálezom č. k. IV. ÚS 157/2010-31 z 26. augusta 2010 rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v označenom konaní porušené bolo, okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných priet'ahov, sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie vo výške 2 500 € a tiež rozhodol o úhrade trov právneho zastúpenia sťažovateľky.

Uznesením č. k. II. ÚS 202/2013-20 z 26. marca 2013 ústavný súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľky z 12. septembra 2013 tak, že ju ako zjavne neopodstatnenú odmietol, pričom poukázal na to, že v období po vydaní nálezu č. k. IV. ÚS 157/2010-31 z 26. augusta 2010 ústavný súd v skúmanom postupe okresného súdu nezistil žiadne závažné obdobia nečinnosti, ktoré by boli dlhšie ako 3 mesiace a ktoré by mali za následok porušenie práv zaručených v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že okresný súd „... dňa 15. 7. 20103... po 9 rokov od začatia súdneho konania vyniesol rozhodnutie, avšak išlo len o medzitýmny rozsudok, ktorým rozhodol, že nárok sťažovateľa na poistné plnenie od odporcu z poistnej udalosti, ku ktorej došlo 25. 11. 2003 je opodstatnený. Súčasne rozhodol tak, že o výške poistného plnenia a o trovách konania porušovateľ rozhodne v konečnom rozsudku a to aj napriek tomu, že v ten istý deň porušovateľ uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené a v priebehu doterajšieho konania bola už aj výška plnenia opakovane vyčíslovaná a motorové vozidlo bolo opravované v autorizovanom servise, ktorý o oprave vydal riadnu faktúru, ktorú sťažovateľ uhradil.“.

V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľka odôvodňuje sťažnosť takto:

„Porušovateľ, ktorý vyniesol medzitýmne rozhodnutie dňa 15. 07. 2013, ho ani po 5 mesiacoch nevypracoval a teda ani účastníkom nedoručil, napriek tomu, že sťažovateľ opakovane telefonicky urgoval súd a zisťoval, či rozhodnutie je vypracované, pričom najprv bolo sťažovateľovi oznámené, že porušovateľ zákonnej sudkyňi predĺžil lehotu na vypracovanie rozsudku do 15. 9. 2013 a po tomto termíne bolo sťažovateľovi opakovane oznamované len to, že rozsudok vypracovaný nie je.“

Súd vydaním medzitýmneho rozsudku nielen vyvoláva prieťahy v konaní, ale aj umelo predlžuje primeranú celkovú dĺžku konania, umelo navyšuje trovy tým, že koná neehospodárne, nekoná požadovaným tempom, nekoná plynule... Toto konanie porušovateľa... vyvoláva množstvo nadbytočných úkonov...

Porušovateľ prieťahy v konaní vyvoláva i tým, že... vydal medzitýmny rozsudok v čase, kedy už dokazovanie uznesením vyhlásil za skončené... výška škody bola opakovane v konaní vyčíslovaná a teda porušovateľ bol povinný rozhodnúť o celej veci vrátane trov konania...

Uvedeným postupom porušovateľa dochádza nielen prieťahom v konaní, ale aj ku konaniu neehospodárnemu, zaťažujúceho nielen účastníkov, ale aj samotné súdy, pričom sťažovateľ nielen dnes, ale ani do budúcnosti nebude v stave veriť v súdnu ochranu, alebo spravodlivosť. Neprimeraná dĺžka konania, pomalosť, a neefektívny postup súdu u sťažovateľa na dlhý čas zanechá pocit, že veriť v súdnu ochranu, alebo v to, že súdy

postupujú v súčinnosti so všetkými účastníkmi tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná, tak ako to ukladá ustanovenie § 6 O. s. p., je len veta na papieri.“

Podľa sťažovateľky aj napriek skutočnosti, že ústavný súd už v minulosti nálezom č. k. IV. ÚS 157/2010-31 z 26. augusta 2010 konštatoval porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom okresného súdu v označenom konaní a okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietáhov, okresný súd naďalej koná v jej veci so zbytočnými prietahmi, čím sa prehĺbuje stav jej právnej neistoty, pretože napadnuté konanie nie je dosiaľ právoplatne skončené.

Sťažovateľka tiež žiada priznať finančné zadosťučinenie v sume 20 000 €, čo odôvodňuje s poukazom najmä na to, že namietaný postup okresného súdu v konaní sp. zn. 9 C 208/2004 v nej vyvoláva nielen pocit krivdy, právnej neistoty, nedôvery v rozhodovaciu činnosť súdov, ale popiera aj jej základné práva a slobody, pričom sťažovateľka sa cíti súdmi opakovane klamaná a zavádzaná.

Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Porušovateľ – Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 208/2004 porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a i ústavné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

2. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 €, ktoré je porušovateľ – Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. a) Porušovateľovi – Okresnému súdu Bratislava II sa zakazuje pokračovať v prietahoch v konaní a ukladá sa mu, aby vo veci sp. zn. 9 C 208/2004 konal.

b) Ak Ústavný súd dospeje k záveru, že uvádzané skutočnosti odôvodňujú rozhodnutie porušovateľa za dňa 15. 07. 2013 zrušiť žiadame alternatívne rozhodnúť tak,

že Ústavný súd SR rozhodnutie porušovateľa zo dňa 15. 7. 2013 zrušuje a prikazuje porušovateľovi rozhodnúť o celej prejednáwanej veci.

4. Porušovateľ je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 331,15 €... k rukám advokátky JUDr. Evy Borovskej a to do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.“

Sťažovateľka podaním doručeným ústavnému súdu 1. apríla 2014 oznámila, že okresný súd jej 24. marca 2014 po opakovaných urgenciách a sťažnostiach na priet'ahy v napadnutom konaní z 13. decembra 2013 a 10. februára 2014 adresovaných predsedníčke okresného súdu doručil písomné vyhotovenie medzitýmneho rozsudku, ktorý bol v jej veci vyhlásený 15. júla 2013.

K spôsobu vybavenia predmetných sťažností sťažovateľka v označenom podaní uviedla, že predsedníčka okresného súdu „...opakovane listom zo dňa 12. 03. 2014 ako aj listom zo dňa 22. 01. 2014 konštatovala priet'ahy v konaní“.

Ústavný súd sťažnosť, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí a uznesením č. k. IV. ÚS 335/2014-11 z 5. júna 2014 ju podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie v časti týkajúcej sa namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 208/2004 v období po právoplatnosti nález č. k. IV. ÚS 157/2010-31 z 26. augusta 2010. Vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd následne spolu s prípisom č. k. IV. ÚS 335/2014-20 z 8. júla 2014 doručil predsedníčke okresného súdu uznesenie č. k. IV. ÚS 335/2014-11 z 5. júna 2014, ktorým prijal na ďalšie konanie sťažnosť sťažovateľky v časti týkajúcej sa namietaného

porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v období po právoplatnosti nálezu č. k. IV. ÚS 157/2010-31 z 26. augusta 2010, a vyzval predsedníčku okresného súdu, aby sa k sťažnosti písomne vyjadrila a zároveň oznámila, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Predsedníčka okresného súdu v prípise č. Spr. 2123/2014 z 8. augusta 2014 doručenom ústavnému súdu 18. augusta 2014 uvádza toto:

„V období od rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zn. IV. ÚS 157/2010-31 zo dňa 26. 08. 2010 zákonná sudkyňa vo veci riadne konala až do 15. 07. 2013, kedy bol vyhlásený medzitimny rozsudok.

Je pravdou, že písomné vyhotovenie medzitimneho rozsudku nebolo včas doručené účastníkom konania a bolo doručené až po niekoľkonásobných urgenciách v marci 2014. K uvedeného som sa písomne vyjadrovala sťažovateľovi dňa 22. 01. 2014, fotokópiu odpovede zasielam v prílohe.

Zároveň si dovoľím uviesť, že zákonná sudkyňa sa vzdala funkcie sudcu a táto jej zanikla ku dňu 31. 01. 2014.

Po skompletizovaní spisov oddelenia 9 C vec prevzal v zmysle dodatku k Rozvrhu práce na rok 2014 sudca JUDr. Karol Posluch, ktorý bol však Súdnou radou Slovenskej republiky s účinnosťou od 01. 04. 2014 preložený na výkon funkcie sudcu na iný okresný súd.

Súdnou radou Slovenskej republiky bola s účinnosťou od 01. 05. 2014 na výkon funkcie sudcu preložená sudkyňa JUDr. Petra Priečinská, ktorá oddelenie 9 C v zmysle k dodatku k Rozvrhu práce na rok 2014 prevzala.“

Prípisom č. k. IV. ÚS 335/2014-24 z 20. augusta 2014 ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľky, aby oznámila, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň jej zaslal na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska vyjadrenie okresného súdu č. Spr. 2123/2014 z 8. augusta 2014. Právna zástupkyňa sťažovateľky v podaní doručenom ústavnému súdu 10. septembra 2014 oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania, a k vyjadreniu okresného súdu v podstate zhrnula svoju predchádzajúcu argumentáciu.

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľky a predsedníčky okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich argumentáciou dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia práv podľa označeného článku ústavy a dohovoru. Poukazujúc na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou v sťažnosti namietaného porušenia označených práv – ústavný súd nepovažuje ústne pojednávanie ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných na meritórne rozhodnutie veci (m. m. I. ÚS 157/02, I. ÚS 66/03), a preto ďalej konal bez nariadenia ústneho pojednávania.

II.

Z obsahu sťažnosti, priložených písomností, vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 9 C 208/2004 v období po právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. IV. ÚS 157/2010-31 z 26. augusta 2010:

Uznesením zo 4. októbra 2010 okresný súd nariadil vo veci znalecké dokazovanie súdnym znalcom z odboru cestnej dopravy, aby do 45 dní vypracoval znalecký posudok týkajúci sa reálnosti vzniku škody, ktorá mala byť na motorovom vozidle patriacom sťažovateľke spôsobená pri dopravnej nehode (v tejto časti uznesenie nadobudlo právoplatnosť 18. októbra 2010, pozn.), súčasne účastníkom konania uložil, aby zaplatili preddavok na toto znalecké dokazovanie (v tejto časti uznesenie nadobudlo právoplatnosť 3. novembra 2010, pozn.). Dňa 27. októbra 2010 sťažovateľka oznámila zmenu adresy svojho sídla a súčasne žalovaná zložila preddavok na znalecké dokazovanie. Okresný súd 15. novembra 2010 urgoval sťažovateľku na zaplatenie preddavku na znalecké dokazovanie.

Na účely znaleckého dokazovania bol spis 16. novembra 2010 zaslaný ustanovenému znalcovi a 29. novembra 2010 sťažovateľka zložila preddavok na znalecké dokazovanie. Dňa 18. januára 2011 okresný súd urgoval znalca na predloženie znaleckého posudku

a 3. februára 2011 ustanovený znalec žiadal o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku do konca februára 2011. Okresný súd 15. februára 2011 telefonicky oznámil ustanovenému súdnemu znalcovi, že mu lehotu na spracovanie znaleckého posudku predlžuje do konca februára 2011. Právna zástupkyňa sťažovateľky 25. februára 2011 žiadala informáciu o stave znaleckého dokazovania, pričom okresný súd jej v ten istý deň e-mailom podal požadovanú informáciu. Dňa 7. marca 2011 ustanovený znalec opätovne z dôvodu choroby žiadal o predĺženie termínu na predloženie znaleckého posudku do 20. marca 2011, pričom 22. marca 2011 okresný súd telefonicky zisťoval u znalca stav znaleckého dokazovania a znalec prisľúbil, že posudok predloží v priebehu týždňa. Okresnému súdu bol znalecký posudok predložený 31. marca 2011.

Okresný súd 6. apríla 2011 zaslal znalecký posudok na vyjadrenie účastníkom konania a uznesením z 11. apríla 2011 rozhodol o znalečnom, súčasne mu bola vrátená nedoručená zásielka adresovaná právnenému zástupcovi žalovanej so znaleckým posudkom a s výzvou na vyjadrenie sa k nemu. Dňa 14. apríla 2011 okresný súd opätovne preposielal právnenému zástupcovi žalovanej znalecký posudok s výzvou na vyjadrenie sa k nemu. Právna zástupkyňa sťažovateľky sa k znaleckému posudku vyjadrila 9. mája 2011 a právny zástupca žalovanej sa k nemu vyjadril 24. mája 2011. Dňa 7. júla 2011 okresný súd zaslal vyjadrenia účastníkov konania znalcovi, aby v zmysle ich pripomienok dopracoval znalecký posudok, a súčasne zaslal tieto vyjadrenia protistranám na vedomie. Okresný súd 25. augusta 2011 urgoval znalca s predložením dopracovania znaleckého posudku, ktorý bol okresnému súdu doručený 26. septembra 2011.

Dňa 4. januára 2012 okresný súd nariadil pojednávanie na 27. február 2012, avšak 22. februára 2012 zrušil nariadený termín pojednávania z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu. Okresný súd 4. júna 2012 nariadil pojednávanie na 25. júl 2012, ktoré bolo po vypočutí právnych zástupcov účastníkov konania odročené na 7. september 2012 s tým, že bude predvolaný znalec a tiež jeden svedok. Dňa 27. júla 2012 bola okresnému súdu doručená žiadosť právnej zástupkyne sťažovateľky, ktorá žiadala doplniť dokazovanie vypočutím všetkých znalcov, ktorí v danej veci v minulosti robili znalecké posudky. Dňa 3. septembra 2012 predvolaný znalec ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní

a 6. septembra 2012 okresný súd e-mailom oznámil právnym zástupcom účastníkov zrušenie nariadeného termínu pojednávania z dôvodu ospravedlnenia sa predvolaného znalca s tým, že o novom termíne pojednávania budú informovaní písomne.

Právna zástupkyňa sťažovateľky 11. októbra 2012 predložila do spisu listinný dôkaz v zmysle záverov z posledného pojednávania a 27. novembra 2012 žiadala nariadiť vo veci pojednávanie. Okresný súd 4. decembra 2012 nariadil pojednávanie na 21. január 2013. Dňa 27. decembra 2012 predvolaný svedok, ktorý bol v danej veci v minulosti znalcom, ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní z dôvodu jeho predvolania ako svedka na Okresný súd Malacky v inej trestnej veci. Dňa 14. januára 2013 ďalší predvolaný svedok e-mailom okresnému súdu oznámil, že žiada, aby bol vypočutý dožiadaným Okresným súdom Nitra alebo aby mu okresný súd vopred oznámil, či bude súhlasiť s nahradením mu cestovného, pretože inak sa pojednávania nezúčastní. Napokon sa 16. januára 2013 z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti ospravedlnil z neúčasti na pojednávaní aj ustanovený znalec. Následne 18. januára 2013 okresný súd e-mailom oznámil svedkovi, že súhlasí, aby na cestu na pojednávanie použil osobné motorové vozidlo. Dňa 21. januára 2013 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo po vypočutí dvoch svedkov v prítomnosti právnych zástupcov účastníkov konania odročené na 27. február 2013 na účely opätovného predvolania znalca.

Dňa 22. januára 2013 bol okresnému súdu doručený znalecký posudok vypracovaný znalcom (Č.), v ktorom sa vyjadroval k posudku vypracovanému v danej veci naposledy ustanoveným znalcom (G.). Dňa 20. februára 2013 predvolaný súdny znalec (G.) z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní, ktoré sa konalo 27. februára 2013 a ktoré bolo z dôvodu neprítomnosti znalca (právni zástupcovia účastníkov boli prítomní, pozn.) odročené na 15. máj 2013.

Dňa 15. mája 2013 sa vo veci samej uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo po vypočutí znalca (G.) odročené na 24. jún 2013 s tým, že okresný súd zváži prípadné ďalšie dokazovanie vo veci. Dňa 19. júna 2013 bolo okresnému súdu doručené písomné vyjadrenie žalovanej vo veci samej, ktoré okresný súd doručil právnej zástupkyňi sťažovateľky krátkou cestou na pojednávaní konanom 24. júna 2013. Právna zástupkyňa

sťažovateľky následne požiadala, aby okresný súd odročil predmetné pojednávanie na krátku dobu, tak aby mala dostatok času na prípadné zaujatie stanoviska k písomnému vyjadreniu žalovanej. Okresný súd odročil predmetné pojednávanie na 3. júl 2013. Dňa 2. júla 2013 právna zástupkyňa sťažovateľky prostredníctvom e-mailu doručila okresnému súdu stanovisko k vyjadreniu žalovanej.

Dňa 3. júla 2013 okresný súd uskutočnil pojednávanie, na ktorom účastníci konania predniesli svoje záverečné vyjadrenia, uviedli, že nemajú žiadne ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania, a okresnému súdu zároveň oznámili, že nežiadajú, aby oboznamoval obsah spisu, pretože v priebehu konania bol už viackrát oboznamovaný. Okresný súd následne odročil pojednávanie na 15. júl 2013. Dňa 15. júla 2013 okresný súd uskutočnil pojednávanie, na ktorom uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené a následne napadnutým rozsudkom rozhodol o základe prerokúvanej veci tak, že nárok sťažovateľky proti žalovanej na poistné plnenie z titulu náhrady škody vzniknutej na jej motorovom vozidle je opodstatnený s tým, že o výške poistného plnenia a o súvisiacom výroku o trovách konania rozhodne v konečnom rozsudku.

Následne zákonná sudkyňa písomne požiadala predsedníčku okresného súdu o predĺženie zákonnej lehoty na vyhotovenie medzitýmneho rozsudku, čo odôvodnila svoju pracovnou zaťaženosťou. Predsedníčka okresného súdu na uvedenú žiadosť zákonnej sudkyne primeraným spôsobom nereagovala.

Dňa 19. decembra 2013 právna zástupkyňa sťažovateľky doručila predsedníčke okresného súdu sťažnosť, ktorou namietala prietahy v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 208/2004 v súvislosti s nevypracovaním medzitýmneho rozsudku okresného súdu. Predsedníčka okresného súdu v prípise č. Spr. 2156/2013 z 22. januára 2014 skonštatovala prietahy v označenom konaní súvisiace s nevypracovaním medzitýmneho rozsudku okresného súdu a zároveň oznámila, že zákonná sudkyňa JUDr. Marcela Gandelová listom z 21. januára 2014 oznámila prezidentovi Slovenskej republiky, že sa vzdáva výkonu funkcie sudcu s tým, že výkon jej funkcie sa skončí 31. januára 2014 a do tej doby bude predmetný rozsudok vypracovaný.

Dňa 12. februára 2014 sa právna zástupkyňa sťažovateľky opätovne písomne obrátila na predsedníčku okresného súdu a žiadala o doručenie označeného rozsudku okresného súdu alebo aby jej okresný súd oznámil prekážky, ktoré mu bránia predmetný rozsudok doručiť účastníkom konania. Dňa 24. februára 2014 opatrením predsedníčky okresného súdu č. Spr 3058/2014 boli v zmysle dodatku č. 2 rozvrhu práce na rok 2014 prikázané veci registra 9 C a 9 Cpr na vybavenie sudcovi JUDr. Karolovi Posluchovi.

V priebehu mesiaca marec 2014 bolo účastníkom konania doručené písomné vyhotovenie rozsudku okresného súdu č. k. 9 C 208/2004-560 z 15. júla 2013.

Dňa 3. apríla 2014 bolo okresnému súdu doručené odvolanie žalovanej proti rozsudku okresného súdu č. k. 9 C 208/2004-560 z 15. júla 2013.

Dňa 2. mája 2014 opatrením predsedníčky okresného súdu č. Spr 3179/2014 boli v zmysle dodatku č. 5 rozvrhu práce na rok 2014 prikázané veci registra 9 C a 9 Cpr na vybavenie sudkyňi JUDr. Petre Priečinskej, ktorá následne predsedníčke okresného súdu listom zo 6. mája 2014 oznámila, že vzhľadom na počet jej pridelených vecí nebude spôsobilá túto agendu vybavovať plynule a bez prietáhov.

Dňa 3. júla 2014 bolo právnej zástupkyňi sťažovateľky doručené odvolanie žalovanej proti rozsudku okresného súdu č. k. 9 C 208/2004-560 z 15. júla 2013 spolu s výzvou, aby sa k nemu v lehote 15 dní vyjadrila.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Predmetom posudzovania ústavného súdu po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie je tá časť sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 208/2004.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a rovnako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie

veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný urobiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 a 4 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, keď sa bude konať nové pojednávanie. Dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len

„ESLP“) ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

1. Pokiaľ ide o právnu zložitost' preskúmanej veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o návrhu sťažovateľky, ktorým sa domáha zaplatenia finančnej čiastky z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a to z titulu náhrady škody vzniknutej jej z poistnej udalosti. Obdobné spory tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov, pričom k tejto problematike existuje v zásade ustálená judikatúra všeobecných súdov, a preto vec sťažovateľky ústavný súd nepovažuje z právneho hľadiska za zložitú. Obsah súdneho spisu sp. zn. 9 C 208/2004 v zásade nepotvrďuje ani faktickú zložitost' predmetnej veci, aj keď je potrebné prihliadnúť na skutočnosť, že pre rozhodnutie v merite veci bolo potrebné najmä zistiť skutkové otázky, ktoré vyžadujú odborné znalosti, a teda aj potrebu vykonať znalecké dokazovanie, čo bezpochyby zvyšuje stupeň skutkovej náročnosti veci. Táto okolnosť však sama osebe nie je v zásade spôsobilá odôvodniť doterajšiu dĺžku napadnutého konania (m. m. IV. ÚS 41/07, IV. ÚS 40/09, IV. ÚS 366/2011, III. ÚS 329/2011, rozsudok ESLP Škodáková proti Českej republike z 21. 12. 2004, rozsudok ESLP Voleský proti Českej republike z 29. 6. 2004). Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právnou ani skutkovou zložitost'ou veci nemožno ospravedlňovať doterajšiu dĺžku napadnutého konania.

2. Ústavný súd pri hodnotení ďalšieho kritéria, správania sťažovateľky ako účastníčky napadnutého konania, vychádzal z toho, že v posudzovanom prípade ide o spor, v ktorom je každý účastník povinný postupovať podľa § 6 a § 120 ods. 1 OSP a vyvíjať všetko úsilie na súčinnosť so súdom tak, aby súd mohol o ochrane uplatneného práva rozhodnúť v súlade so zákonom a aj v primeranom čase. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že k právu účastníka konania na efektívny, rýchly a účelný postup súdu v konaní pristupuje aj jeho procesná povinnosť prispievať k dosiahnutiu účelu súdneho konania včasným reagovaním na pokyny súdu a oznámením potrebných skutočností.

Zo správania sťažovateľky v preskúvanom konaní nevyplývajú také skutočnosti, ktoré významne ovplyvnili jeho doterajšiu dĺžku. Sťažovateľke preto nemožno pričítať podiel na stave veci, v akom sa nachádza v čase rozhodovania ústavného súdu o jej sťažnosti.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v napadnutom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prieťahy v konaní (ako aj neprimeraná dĺžka konania) môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Ústavný súd zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 9 C 208/2004 zistil, že doterajší postup okresného súdu je poznačený jeho dlhodobou nečinnosťou, a to za obdobie od vyhlásenia rozsudku okresného súdu č. k. 9 C 208/2004-560 z 15. júla 2013 do okamihu doručovania jeho písomného vyhotovenia právny zástupcom účastníkov konania (júl 2013 až marec 2014), keď nevykonal žiadny relevantný úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky.

Napadnuté konanie je poznačené aj neefektívnou činnosťou okresného súdu, na vrub ktorej možno čiastočne pripísať postup okresného súdu, ktorý ani po takmer 10 rokoch konania nebol spôsobilý rozhodnúť o celom predmete konania aj napriek tomu, že v priebehu konania vykonával dokazovanie aj v rozsahu potrebnom na vydanie konečného rozhodnutia. Za súčasť neefektívneho postupu okresného súdu považuje ústavný súd aj odročenie pojednávania nariadeného na 3. júl 2013, keď okresný súd tak postupoval bez toho, aby zároveň v zápisnici alebo v spise označil dôvod, ktorý bol príčinou tohto postupu.

Ústavný súd neakceptoval argumentáciu okresného súdu uvedenú v prípise č. Spr. 2123/2014 z 8. augusta 2014, ktorou reagoval na sťažnosť sťažovateľky, kde vzniknuté prieťahy odôvodnil s poukazom na personálne problémy súvisiace so zmenou

zákoných sudcov. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už viackrát uviedol (napr. I. ÚS 23/03, I. ÚS 141/03, II. ÚS 153/06, III. ÚS 399/2011), že personálne problémy (dlhodobá práceneschopnosť sudcu a zmeny zákoných sudcov) a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia (m. m. I. ÚS 39/00, I. ÚS 55/02, III. ÚS 399/2011).

Ústavný súd po komplexom posúdení všetkých okolností daného prípadu (z hľadiska skutkovej a právnej náročnosti veci, správania sťažovateľky, postupu okresného súdu poznamenaného neefektívnou činnosťou a obdobím jeho dlhohodej nečinnosti, zohľadňujúc pritom charakter a význam predmetu napadnutého konania a jeho celkovú dĺžku) dospel k záveru, že v postupe okresného súdu došlo k zbytočným prieťahom v napadnutom konaní, a preto rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výrokovej časti tohto nálezu.

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal.

Ústavný súd síce rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu v napadnutom konaní porušené a vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončená – okresný súd po doručení písomného vyhotovenia medzitémneho rozsudku účastníkom konania a po podaní odvolania zo strany žalovanej vykonáva procesné

úkony v odvolacom konaní súvisiace s predložením spisovej agendy odvolaciemu súdu na rozhodnutie o podanom riadnom opravnom prostriedku, neprikázal mu však, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov, pretože už tak urobil v náleze č. k. IV. ÚS 157/2010-31 z 26. augusta 2010 (bod 4 nálezu).

Sťažovateľka sa okrem vyslovenia porušenia označených práv domáha aj priznania finančného zadosťučinenia a náhrady trov právneho zastúpenia.

Aj keď ústavný súd vyslovil porušenie sťažovateľkou označených práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nepovažoval vzhľadom na okolnosti prípadu uplatnenie tejto svojej právomoci za dostatočné na to, aby sa dosiahla vo veci účinná náprava, a preto považoval za potrebné zaoberať sa aj vecnou opodstatnenosťou návrhu sťažovateľky na priznanie finančného zadosťučinenia, ktoré je podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde náhradou nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch za stav spôsobenej právnej neistoty postupom orgánov verejnej moci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti žiada priznať finančné zadosťučinenie v sume 20 000 €. Tento návrh odôvodňuje najmä s poukazom na doterajšiu dĺžku napadnutého konania a s tým súvisiacim stavom svojej právnej neistoty.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na okolnosti daného prípadu prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd zohľadňoval predovšetkým celkovú dĺžku konania okresného súdu v období po právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. IV. ÚS 157/2010-31 z 26. augusta 2010, charakter neefektívnej činnosti okresného súdu v skúmanom období, predmet sporu, ako aj jeho význam pre sťažovateľku a správanie sťažovateľky v posudzovanom období.

Vychádzajúc z komplexného posúdenia týchto skutočností, ústavný súd považoval v konkrétnych okolnostiach daného prípadu priznanie sumy 1 500 € sťažovateľke za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výrokovej časti tohto nálezú.

Ústavný súd podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o úhrade trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2012, ktorá bola 781 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2013. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) podľa § 1 ods. 3,

§ 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za každý úkon sumu 130,16 €, čo spolu s paušálnou náhradou niektorých hotových výdavkov 2 x 7,81 € za každý úkon právnej služby predstavuje sumu 275,94 €. Keďže právna zástupkyňa je platkyňou dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Celková odmena za poskytnuté právne služby predstavuje sumu 331,12 € (bod 3 výroku tohto nálezu). Za tretí úkon právnej služby (stanovisko sťažovateľky k vyjadreniu okresného súdu) ústavný súd úhradu nepriznal, pretože neobsahovalo žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli prispieť k ďalšiemu objasneniu veci.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2014